

[Holdgaard.]

altsaa faaet konstateret, at det er Venstres, det gammeldags historiske Venstres Standpunkt, at Landstinget skal bestemme, hvad der skal staa i Finansloven. Jeg skal love Partiet Venstre, at dette ikke skal blive glemt.

Hans Nielsen: Den Indstilling, der foreligger, kunde i og for sig godt friste til at holde en længere Tale, men det skal jeg nu ikke inddrage mig paa. da der senere vil blive Lejlighed til at drøfte ogsaa de enkelte Spørgsmaal, som denne Indstilling drejer sig om. Men ellers maa jeg sige, at samtlige de Spørgsmaal, der er behandlet i denne Indstilling, er af politisk Natur, man kan endogaa sige af *partipolitisk* Natur. Selv de stakkels 300 Kr. til Harald Bergstedt er jo Politik; der er ingen Tvivl om, at det er en Slags politisk Forfølgelse. Landstinget har her gjort, hvad det kunde, for at slaa Petroleum paa Finansloven, og for saa vidt vi andre blot vilde stryge en Tændstik, havde vi et artigt Baal, en artig politisk Brand med det samme. Det har vi ikke villet inddrage os paa, men derfor bliver det alligevel en Hensynsløshed og et Overgreb af Mindretallet her i Salen og Flertallet i Landstinget, naar de har handlet, som de har gjort i dette Tilfælde. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa en Drøftelse af de enkelte Forslag, kun protestere imod, at Landstinget paa denne Maade søger at paatvinge Folketinget og Folketingets Flertal sin Villie og paatvinge den i et Øjeblik, da det ved, at saaledes maa det blive, hvis man ikke vil lave politisk Ildebrand her i Landet. Hvis vi vil have vedtaget en Finanslov, saa har vi kun een Dag dertil. Hvis den ikke er vedtaget i Løbet af i Morgen, ved vi, hvad der følger efter, saa følger der midlertidig Finanslov og Konflikt paa Finansloven. Flertallet i Landstinget, dette Flertal, som i Virkeligheden kun bygger paa to Stemmer — der er vel 4, men vi ved jo alle sammen, hvor lidt der skal til for, at dette Flertal kan forvandles til Mindretallet — søger altsaa her at sætte ind paa Omraader, hvor det paa Forhaand ved, at Forhandling er umulig. Det vilde ikke nytte noget, at vi lavede Finansloven om og sendte den over til Landstinget og der kom Fællesudvalg, for vi vilde jo ikke forhandle om de Ting, der her er Tale om. Der kan ikke sluttes noget Forlig mellem os paa denne Forhøjelse af Militærudgifterne paa 1,1 Mill. Kr., der kan heller ikke finde nogen Halvering Sted af det Beløb paa 3½ Mill. Kr., hvormed man nedsætter Bevillingen til Indkøb

af Jord. Der kan ikke sluttes nogen Overenskomst om disse Spørgsmaal. Det ved man fra den anden Side, og saa benytter man den Magt, man har, til i den halvtolvte Time at sætte os Kniven paa Struben og sige: Vil I bøje jer under vor Villie, eller vil I ingen Finanslov have? Det er dette, man gør fra Landstingets Side, og det er dette, jeg her i Dag vil protestere imod. Senere, naar Tillægsbevillingsloven kommer til tredje Behandling, vil der blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa hele dette Spørgsmaal. Jeg vil kun beklage, at Venstre, som i fordums Tider har maattet kæmpe med de Konservative under samme Vilkaar, som vi nu skal kæmpe med dem, den Gang da de Konservative misbrugte deres Flertal i Landstinget til at indsætte Bevillinger, som Venstre, der var Flertal i Folketinget, modsatte sig, nu gaar den selv samme Vej og maa stive sine sidste Dage af med slige Overgreb. Hermed faar Venstre nok sin Skæbne beseglet ude omkring i Landet, og Landstinget har ved denne Lejlighed, det tør jeg nok sige, været med til at snitte en god Pind til sin politiske Ligkiste.

Madsen-Mygdal: Naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen alligevel vil stemme for Finansloven, og han ved, at der ved Tillægsbevillingslovsforslagets tredje Behandling bliver Lejlighed til en almindelig Drøftelse af den politiske Situation, synes jeg, han egentlig godt kunde have sparet sig disse Bemærkninger. Jeg finder nu Anledning til overfor de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, at tage den fraværende i Forsvar. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem, naar han udtalte, at der kun var een Dag til den 1. April, dermed mener, at Landstinget kunde have behandlet Finansloven ret meget hurtigere, end det har gjort. Jeg har vanskeligt ved at tro, at det kan være det ærede Medlems Opfattelse. Men dernæst, hvis Landstinget ikke skal have Lov til at træde op mod Forsøg paa ved Finansloven enten at ændre bestaaende Love eller at afgøre vigtige Spørgsmaal, hvorom der foreligger Lovforslag fra Regeringen og fra Partierne, saa forstaar jeg egentlig ikke, hvad Landstinget skal have Finansloven til. Det er jo muligt, at det ærede Medlem mener, at det er Landstingets Pligt at vedtage Finansloven, ganske som den forlader Folketinget, men det kan dog neppe være Forfatningens Mening, for saa vilde der ikke være Spor af Grund til at sende Finansloven over til Landstinget.

Jeg skal med Hensyn til de Ting, som